

ת"פ 57544/10/19 - מדינת ישראל נגד כפיר אמיר

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 57544-10-19 מדינת ישראל נ' אמיר
תיק חיצוני: 444178/2018

כבוד השופטת - נשיאה עינת רון	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
כפיר אמיר	נגד
	נאשם

החלטה

לפניי בקשת הנאשם לביטול כתב האישום שהוגש כנגדו, בשל העובדה כי המאשימה לא אפשרה לנאשם לקיים הליך שימוע בהתאם לדרישה הקבועה בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982.

רקע עובדתי:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של פגיעה בפרטיות, עבירה על הוראות סעיף 5 בנסיבות סעיף 2(3) לחוק ההגנה על הפרטיות, תשמ"א 1981.

על פי עובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, התקין הנאשם, או מי מטעמו, מצלמת וידאו בחדר שנמצא בביתו שבראשון לציון.

כעולה מפרט האישום הראשון, בין החודשים אפריל 2014 ועד מרץ 2015, ניהל הנאשם מערכת יחסים זוגית עם א.א. (ילידת 00.00.97), אשר במסגרתה קיימו השניים יחסי מין.

במהלך תקופה זו, תיעד הנאשם באמצעות המצלמה, את קיום יחסי המין עם א.א. זאת בלא ידיעתה ובלא הסכמתה לעשות כן.

במעשיו אלו, פגע הנאשם במזיד בפרטיותה של א.א.

כעולה מפרט האישום השני, בין החודשים יוני 2014 ועד ספטמבר 2014, או בסמוך לכך, ניהל הנאשם קשר זוגי עם ב.ב. (ילידת 00.00.96) למשך מספר שבועות, אשר במסגרתו קיימו השניים יחסי מין.

במהלך תקופה זו, תיעד הנאשם באמצעות המצלמה, את קיום יחסי המין עם א.א. זאת בלא ידיעתה ובלא הסכמתה לעשות כן.

במעשיו אלו פגע הנאשם במזיד בפרטיותה של ב.ב.

טענות הנאשם:

ביום 31/10/19, הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו שני אישומים של עבירה של פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 5 בנסיבות סעיף 2(3) לחוק ההגנה על הפרטיות.

לטענת המבקש, כתב האישום הוגש מבלי שנתנה לו זכותו לשימוע, לפי הוראות סעיף 60 א' לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב 1982.

בכך, לטענת הנאשם, נפגעה זכותו לנסות ולשכנע את המאשימה, בבקשה מנומקת להימנע מהגשת כתב אישום נגדו.

ביום 6/11/18, קיבל הנאשם לכתובת ביתו ברחוב תנועת הנוער 3, בראשון לציון: 'מכתב ידוע לחשוד', לפיו התיקים נשוא כתב האישום, הועברו לעיון הפרקליטות.

ביום 21/11/18, הגיש הנאשם בקשה לקבלת עיקרי חומרי החקירה, כדי להיערך בהתאם לשימוע, כשבמקביל עתר הנאשם לשמור על זכותו להגיש בקשה מנומקת מדוע יש להימנע מהגשת כתב אישום נגדו, תוך שלושים יום מקבלת חומרי החקירה.

ביום 25/11/18, בשעה 09:12, אושרה קבלת הבקשה לקבלת חומרי חקירה בטרם שימוע, על ידי המזכירות הכללית בפרקליטות מחוז מרכז.

ביום 6/6/19, ולאחר שלא נתקבלה תגובת המאשימה, יצר ב"כ הנאשם קשר עם הפרקליטה המטפלת, עו"ד מירי ביטון (להלן: "**הפרקליטה המלווה**") לצורך בירור סטטוס בקשת הנאשם לקבלת חומרי חקירה טרם שימוע. משיחה עם הפרקליטה המלווה, נמסר כי התיק שבנדון מצוי בהשלמת חקירה, וטרם נתקבלה החלטה סופית אם להגיש כתב אישום. עוד צוין כי ברגע שתתקבל החלטה, משרד ב"כ הנאשם יקבל הודעה מתאימה.

מספר חודשים לאחר מכן, יצרה הפרקליטה המלווה קשר עם ב"כ הנאשם, ובשיחה זו מסרה כי טרם נתקבלה החלטה בנוגע להגשת כתב אישום וכי ברגע שתתקבל החלטה יועברו להגנה עיקרי חומרי החקירה לצורך קיום השימוע.

ביום 30/10/19, הוגש נגד הנאשם כתב אישום מבלי לקיים שימוע ומבלי שניתנה לנאשם הזדמנות לשטוח טענותיו ולשכנע את המאשימה מדוע יש להימנע מהגשת כתב אישום כנגדו. בעקבות זאת, יצר משרד ב"כ הנאשם קשר עם הפרקליטה המלווה, ונמסר לו כי נשלח לבית הנאשם מכתב ידוע שני, ביום 23/9/19, מאחר שלא נתקבלה תגובה למכתב זה, הוגש כתב אישום מבלי לקיים שימוע.

ב"כ הנאשם, פנה פעם נוספת אל הפרקליטה המלווה, בבקשה לקבל את טופס מעקב המשלוחים ולאחר עיון בו, נראה כי אין כל תיעוד להמצאת מכתב היידוע השני לכתובתו של הנאשם, ברחוב עליית הנוער 3, בראשון לציון.

לטענת הנאשם, זכות השימוע הינה זכות מהותית המוקנית לחשוד בעבירת פשע, ואף מעוגנת בחקיקה, מטרת זכות השימוע היא ליתן לחשוד הזדמנות לשכנע את הרשות בטרם תינתן החלטה פוגענית בעניינו.

הנאשם עשה כל שלאל ידו כדי לשמור על זכותו לקיים שימוע, זכות זו נגזלה ממנו על ידי המאשימה, ללא כל הסבר מניח את הדעת.

ודוק, בתוך 30 יום מרגע קבלת מכתב היידוע הראשון, ביום 6/11/18, פנה הנאשם אל המאשימה בבקשה לקבלת חומרי חקירה וקיום זכות שימוע. לאחר מכן, בוצעו מספר שיחות אל הפרקליטה המלווה אשר אישרה את קבלת הפנייה ואף הבטיחה כי עיקרי חומרי החקירה יועברו להגנה, לכשתתקבל החלטה אם להגיש כתב אישום כנגד הנאשם.

עוד טוען הנאשם, כי היה ידוע למאשימה כי עו"ד איצקוביץ מייצג את הנאשם, ובנסיבות אלה, היה על המאשימה לעדכן ב"כ הנאשם ולמנוע הפגיעה האקוטית בזכותו של הנאשם לקיום שימוע. זאת ועוד, אין כל תיעוד כי המכתב אכן התקבל בכתובת הנאשם ברחוב תנועת הנוער 3, בראשון לציון. אדרבא, נראה כי המכתב נשלח לכתובות אחרות ולא מוכרות.

לטענת הנאשם, לא מצופה מהמאשימה כי בכל מקרה בו החשוד לא מגיב למכתב ידוע ליצור קשר ולברר תגובתו, אולם מקרה זה שונה, מאחר וב"כ הנאשם יצר קשר מספר פעמים עם המאשימה, עובר לשליחת מכתב היידוע השני והיה מצופה כי יבדקו עם הנאשם, בטרם הגשת כתב האישום.

עוד לטענת ב"כ הנאשם, אין לרפא את הפגם של אי קיום חובת שימוע באמצעות עריכת שימוע בדיעבד, אין הדבר רצוי, שכן קיים פער בין הסטטוס של נחקר וחשוד לסטטוס של נאשם.

בנסיבות אלה, יש להורות על ביטול כתב האישום.

טענות המאשימה:

לטענת המאשימה, דין הבקשה להידחות.

אין מחלוקת בין הצדדים, כי ביום 6/11/18, שלחה המאשימה מכתב יידוע ראשון לכתובת השייכת לנאשם, ברחוב עליית הנוער 3 בראשון לציון (להלן: "הכתובת").

ביום 25/9/19, שלחה המאשימה מכתב יידוע שני לכתובת הנאשם, באמצעות דואר רשום.

כתב האישום הוגש לבית המשפט ביום 31/10/19, דהיינו למעלה מ 30 ימים מיום שליחת מכתב היידוע השני.

בנסיבות אלה, טוענת המאשימה כי עמדה בהוראות המפורטות בסעיף 60 א' לחסד"פ. לטענת המאשימה, אישור מסירה של דואר רשום נחשב כמסירה כדין גם אם לא התקבל אישור מסירה.

בנסיבות אלה, תבקש המאשימה לדחות את טענת ב"כ הנאשם לעניין הפגיעה בזכותו של הנאשם.

זאת ועוד, במשרדי ב"כ המאשימה לא התקבל מכתב הנאשם מיום 21/11/18, ונודע למאשימה על קיומו רק מבקשת ב"כ הנאשם.

אשר לטענת ב"כ הנאשם מדוע מכתב היידוע לא הועבר אל ב"כ הנאשם, הרי הוראות החוק ברורה וקובעת כי תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה.

עוד טוענת המאשימה, כי ביום הגשת כתב האישום, שוחחה הפרקליטה המלווה עם ב"כ הנאשם ומסרה לו כי אף אם כתב האישום הוגש תוך שהנאשם לא מימש את זכות השימוש שלו, בשל חלוף הזמן, תאפשר לו המאשימה פגישה במסגרתה תשמע את טענותיו בנפש חפצה.

דין והכרעה:

חובת היידוע וזכות השימוע מעוגנות בסעיף 60א לחסד"פ הקובע כהאי ליסנא:

"(א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי העניין, כי קיימת מניעה לכך.

(ב) ...

(ג) ...

(ד) חשוד ראשי, בתוך 30 יום מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית, פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי העניין, רשאים להאריך את המועד האמור."

סעיף 60 א' לחוק סדר הדין הפלילי שכותרתו: **"יידוע על העברת חומר חקירה לתובע בעבירת פשע"** מטיל על רשויות התביעה אליהן הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע, חובה לשלוח הודעה על כך לחשוד (סעיף קטן (א)).

החשוד רשאי לפנות בבקשה מנומקת בכתב לרשות התביעה ולהימנע מכתב אישום (סעיף קטן (ד)) והרשות רשאית להזמין את החשוד להציג בפניה את טיעוניו בעל פה (סעיף קטן (ח)).

הסעיף מדבר על הליך בן שני שלבים, השלב הראשון - חובת היידוע, הקובע שמחובת רשות התביעה ליידע חשוד בעת קבלת חומר חקירה ובטרם הגשת כתב אישום, כי חומר החקירה הועבר אליה.

והשלב השני - מתן זכות השימוע, הקובע את זכותו של חשוד לפנות בכתב לרשות התביעה, תוך 30 יום מקבלת ההודעה, בבקשה מנומקת להימנע מהגשת כתב אישום נגדו.

נקבע כי זכות השימוע הינה זכות יסודית ומהותית אשר אי קיומה עלול להוות, בנסיבות מסוימות, מניעה להגשת כתב אישום או להגשת כתב אישום שונה.

במסגרת בג"צ 554/05 רס"ר שרה אשכנזי נ' מפכ"ל המשטרה, פ"ד ס (2) 299, התייחס כבוד השופט לוי לזכות הטיעון כזכות הנגזרת מעקרונות המשפט המנהלי וציין:

"[...]בגדרי השימוע ניתנת לנפגע זכותו לשטוח את טענותיו במלואן, ועל הגורם המחליט להאזין לדברים בנפש חפצה, ומתוך נכונות להשתכנע ככל שבדברים יש ממש. זוהי זכות הטיעון, שהיא מן הזכויות היסודיות במשפטנו".

הכלל הוא, שהליך השימוע ייערך טרם הגשת כתב האישום, בו תינתן לנחקר הזדמנות לשטוח בפני הרשות את טענותיו ולהציג את המידע המצוי בידיו לפני הגשת כתב אישום בעניינו.

בבג"צ 3495/06 הרב הראשי לישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה [פורסם בנבו] (ניתן ביום 30.7.07) (להלן גם: **"בג"צ מצגר"**) ציינה הנשיאה בייניש (כתוארה אז) כי זכות הטיעון הקבועה בסעיף 60 א לחסד"פ אינה מעוגנת בכלל הצדק הטבעי ובעקרונות יסוד של הליך מנהלי תקין, זכות הטיעון הקבועה בסעיף זה, קמה רק מכוח הוראתו המפורשת של המחוקק. עיקר הזכות הוא כי **"החוק מאפשר לכל החפץ בכך, לבקש, במגבלות מסוימות, לפני החלטה על העמדה לדין בעבירות מסוג פשע עריכת שימוע"** (בג"צ 2678/07 נשיא המדינה משה קצב נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] (ניתן ביום 23.4.07)).

טענות בדבר שלילת הזכות לשימוע, הן טענות "ההגנה מן הצדק" שכן, נטענת במסגרתם טענה של מחדל הרשות, וטענה לנזק שנגרם בגינו של המחדל, לכאורה, לנאשם בהליך הפלילי. לפיכך, ראוי להחיל על טענות אלה את מבחני הפסיקה.

בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נגד איתמר בורוביץ, [פורסם בנבו] (31.03.15), נדונו טענות מסוג "הגנה מן הצדק" ונקבע מבחן בן שלושה שלבים לבדיקת מחדלי הרשות לגבי נאשמים בהליך פלילי:

בשלב הראשון - על בית המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליך ולעמוד על עוצמתם.

בשלב השני - לבחון האם יש בקיום ההליך הפלילי, על אף הפגמים, כדי לפגוע פגיעה בתחושת הצדק וההגינות.

בשלב השלישי - בית המשפט יבחן האם ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים ומידתיים, מאשר ביטול כתב האישום.

מובהר כי לא כל פסול או פגם בכתב האישום יביא לתוצאה של בטלותו. יש טעם והצדקה לביטול כתב האישום רק במקום שיש חשש של ממש:

"שהנאשם קופח בהגנתו וריפוי הפגם על ידי תיקונו אינו מועיל, או מקום שבו לוקה כתב האישום באי חוקיות או שקיים ספק בדבר הגינותו של הדיון על פיו" (ראה: 'קדמי' "על סדר הדין בפלילים" חלק ב', עמ' 942).

לעיתים, גם במקרים בהם הרשות אינה מיישמת את חובת היידוע וזכות השימוע, ניתן לרפא את הפגם על ידי קיום שימוע בדיעבד ובהסתמך על "דוקטרינת הבטלות היחסית", שמקורה במשפט המנהלי ואשר מיושמת גם בהליכים פליליים.

בע"פ 1053/13 חסן הייכל נגד מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (23.6.13) נקבע:

"[...] השימוע נועד לאפשר לחשוד בעבירה מסוג פשע לשטוח את טענותיו לפני הרשות המוסמכת קודם שתחליט אם יש מקום להעמידו לדין. זכות השימוע מגנה על זכויות חשודים, ועשויה לייעל את מלאכת התביעה. ככל שיהא ביד החשוד לשכנע את התביעה שאין להעמידו לדין, תיחסך ממנו הפגיעה האינהרנטית הנלווית לאישום פלילי בעבירה חמורה. כך גם ייחסכו משאבי תביעה ושיפוט הכרוכים בניהולו של הליך פלילי. השימוע עשוי לחדד את המחלוקות בין הנאשם לתביעה ולייעל את ניהול ההליך; הוא אף עשוי לעודד הידברות בין התביעה להגנה בניסיון לגבש עסקת טיעון. מנגד, השימוע עלול לסרב את עבודת התביעה ולדחות את פתיחתו של ההליך הפלילי. כדי שיגשים את תכליותיו באופן מיטבי, יש לקיים את השימוע מראש. זהו הכלל, וככל שאין טעמים לסתור, מן הראוי להקפיד עליו... החלטת התובע על העמדת המערער לדין היא החלטה מנהלית. בהחלטה זו נפל פגם שכן שימוע לא נערך קודם להגשת כתב אישום. אולם כלל ידוע הוא כי יש להבחין בין פגם בהליך לבין תוצאת הפגם. פגם משפטי מאותו סוג עשוי להוביל במקרים שונים לתוצאות שונות, לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מטבע הדברים, החלטת דוקטרינת הבטלות היחסית בנוגע לפגם משפטי בפעולת הרשות נעשית תמיד על רקע נסיבותיו הפרטניות של המקרה. דוקטרינה זו הוחלה גם בהליך הפלילי, כפי שנפסק בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 834, 776 (2005): "אכן, מקורו של עקרון הבטלות היחסית הוא במשפט המנהלי; אך כבר היו דברים מעולם, והעיקרון הוחל גם במסגרתם של הליכים פליליים [...]. מקל וחומר ניתן לכאורה להחיל את עקרון הבטלות

היחסית על החלטה בתחום הפלילי שלפי מהותה היא בגדר החלטה מנהלית... (השוו גם: ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 793, 816 (1996); רע"פ 2413/99 גיספן נ' התובע הצבאי הראשי, פ"ד נה(4) 673, 684 (2001)). כזו היא החלטת תובע בדבר העמדה לדין".

ובתפ"ח 1199/05 מדינת ישראל נגד פולנסקי [פורסם בנבו] (03.01.07), נקבע כך:

" [...] לכאורה, ניתן לתקוף ואף "לרפא" את הפגם של אי קיום חובת השימוע בעריכת שימוע בדיעבד, תוך תקווה שהמאשימה תתעלם מכתב האישום שהוגש ותשמע את הנאשם בנפש חפצה כאילו לא הוגש כתב אישום ובמידה ותשתכנע כי יש בטענותיו ממש, תבטל את כתב האישום, זאת בהסתמך על דוקטרינת הבטלות היחסית המקובלת במשפט המנהלי ונעשה בה שימוש בהליכים פליליים".

בעניין גישות שונות אלו נחלקו הערכאות השיפוטיות בשאלה האם יש מקום לבטל כתב אישום או שמא להחיל את דוקטרינת הבטלות היחסית.

ההכרעה לגבי הסעד שיינתן לנאשם, שלגביו לא קוימו זכויות היידוע והשימוע, תיעשה אפוא, בהתחשב בנסיבות המקרה, על פי עומקו של המחדל שנעשה ומידת פגיעתו בנאשם, ובהתחשב בדרכים העומדות כאפשרות לריפוי המחדל.

עינינו הרואות כי המחוקק לא קבע כי הפרת חובת יידוע או פגיעה בזכות השימוע, יביאו לביטול האישום, החלטת התובע היא החלטה מנהלית. אם נפל פגם בהחלטת הרשות המנהלית, בית המשפט עורך הבחנה בין פגם בהליך לבין תוצאות הפגם. ההכרעה מתבססת על דוקטרינת הבטלות היחסית, כאשר הפסיקה אפשרה להחיל את הדוקטרינה גם בהליכים פליליים. במקרה כזה נבחנים נסיבות המקרה, חומרת ההפרה, דרך התקיפה והנזק שעלול להיגרם לאינטרס הציבורי. פגם משפטי מאותו סוג, עשוי להוביל במקרים שונים לתוצאות שונות.

מן הכלל אל הפרט:

לאחר שמיעת טענות הצדדים ועיון במסמכים שהוצגו, לא מצאתי כי במקרה זה, הפגם הינו מהותי ויורד לשורש העניין, כך שמתקיימת פגיעה קיצונית באמות הצדק, המצדיקה ביטול כתב האישום.

בענייננו, אין כל מחלוקת כי הנאשם קיבל את מכתב היידוע הראשון אשר נשלח אליו ביום 6/11/18. לטענת הנאשם, עם קבלת מכתב היידוע הראשון וביום 21/11/18 שלח מכתב אל המאשימה וביקש לקבל לידי את חומרי החקירה על מנת להיערך בהתאם לשימוע, עוד לטענתו, שוחח עם הפרקליטה המלווה מספר פעמים והובטח לו כי חומרי החקירה יועברו אליו קודם לכן.

מנגד, טוענת המאשימה כי מכתב הנאשם מיום 21/11/18, הובא לעיונה לראשונה רק עם הגשת הבקשה לביטול כתב אישום, עוד טענה כי עם הגשת כתב האישום, שוחח ב"כ הנאשם עם הפרקליטה המלווה ונמסר לו כי אין מניעה לערוך לנאשם שימוע בדיעבד, בנפש חפצה.

המחלוקת בין הצדדים אשר לסוגיה האם קיבלה המאשימה ליידע את מכתבו של ב"כ הנאשם שלפיה הנאשם עותר לצילום חומרי החקירה, איננה רלוונטית לסוגיה העומדת לפתחו של בית המשפט, ואסביר.

ב"כ הנאשם טוען, כי הנאשם כלל לא קיבל את מכתב היידוע השני וככל שמכתב יידוע זה נשלח, הרי שהוא נשלח שלא לכתובתו של הנאשם ובנסיבות אלה, הרי שהמאשימה לא הצליחה להוכיח כי שלחה לנאשם את מכתב היידוע. הנאשם מוסיף וטוען כי מקום בו ידעה המאשימה כי הנאשם מיוצג, היה עליה להעביר לידי ב"כ הנאשם העתק ממכתב היידוע השני או לכל הפחות לשוחח עם הנאשם ולוודא עמו קבלת מכתב היידוע השני.

דעתי אינה כדעת ב"כ הנאשם בעניין זה, ראשית - הוראות סעיף 60א(ג) לחסד"פ, לגבי מסמך המהווה בין היתר, מכתב יידוע בדבר הזכות לבקש שימוע, קובע כי: **"נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה"**, דהיינו מדובר בהוראות חוק ייחודית (Lex specialis), אשר קובעת כי עצם משלוח בדואר רשום, מקים חזקה בדבר מסירה, ואין צורך להוכיח את המסירה באמצעות הצגת אישור מסירה.

לתגובתה צירפה המאשימה העתק המעטפה, המציינת את כתובתו של הנאשם, בצירוף אישור דואר רשום על משלוח הדואר, אשר לא נדרש בידי הנמען ועל כן הוחזר לשולח עוד ביום 24/11/19 (ראו גם נספח ד' לבקשת הנאשם).

די בכך כדי לקבוע כי מכתב היידוע השני הומצא כדין, גם בלא חתימה על אישור המסירה.

כתב האישום בתיק זה, הוגש ביום 31/10/19, דהיינו, בחלוף מעל ל - 30 ימים מעת שליחת מכתב היידוע השני.

אשר לטענת ב"כ הנאשם, שלפיה היה על המאשימה לעדכן ב"כ הנאשם בדבר מכתב היידוע השני, הרי שסעיף 60א(א) קובע: **"(א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה"**. בנסיבות האמורות, בדין נשלח מכתב היידוע השני אל כתובתו של החשוד ולא אל ב"כ הנאשם.

בנסיבות האמורות, אני מוצאת כי לא נפל פגם בהתנהלות המאשימה במקרה זה - ואני דוחה את הבקשה.

בהערת אגב יצוין, כי הנאשם לא עתר בבקשתו לקיום שימוע בדיעבד, בעוד שהמאשימה מציינת בתגובתה כי תאפשר לנאשם פגישה במסגרתה תשמע את טענותיו בנפש חפצה.

ככל שהנאשם עותר לפגישה כאמור, יפנה אל המאשימה בבקשה מתאימה בתוך 21 יום מהיום.

הבקשה לביטול כתב האישום נדחית.

המזכירות תעביר החלטתי אל הצדדים.

ניתנה היום, י"ז אייר תש"פ, 11 מאי 2020, בהעדר הצדדים.